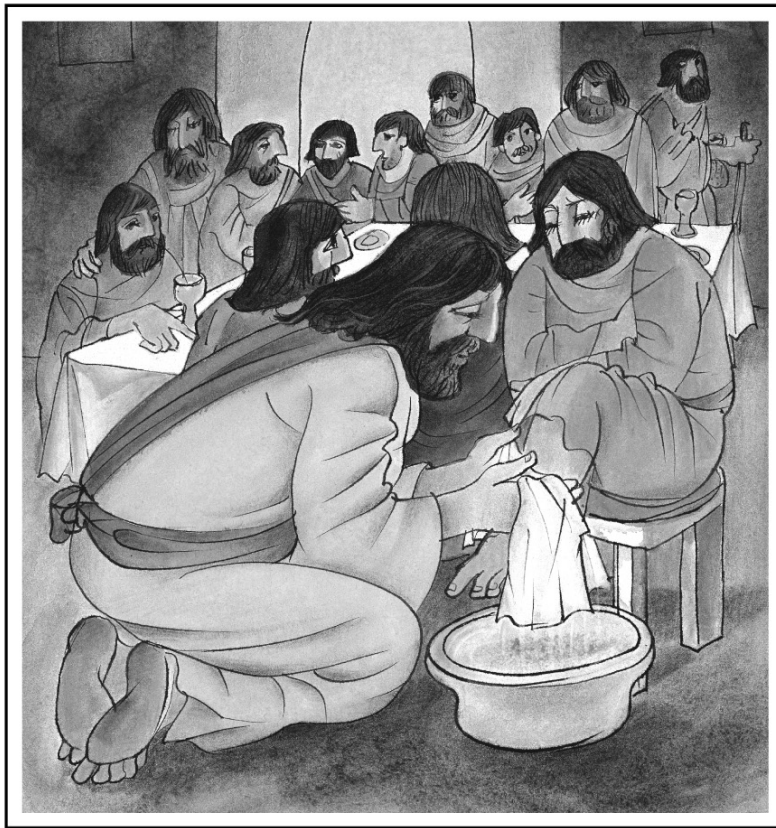

katakomy

Sborový dopis Vršovického sboru Českobratrské církve evangelické

● Miroslav Rada: Detail ilustrace ze zpěvníku Halleluja Amen; vydal Kalich 2008 ●

Březen 2009

Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.

3. Mojžíšova 19,18 K

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé,

Blížíme se k Velikonocům – a mě se v hlavě honí témata spíš svatodušní. Mám plnou hlavu církve. Nedbalostí v ústřední církevní kanceláři bylo odcizeno církvi 10 miliónů korun. To je vstupní informace. To, co následovalo, je logické – rozladěnost a zloba, volání po systematizování práce v ústřední církevní kanceláři (ÚCK), ale i slova povzbuzení představitelům církve. A já sám se v tom poněkud plácám... Ne že by mě ta situace nerozzlobila, ale zároveň vidím, že ti, na které se mnozí zlobí (teď myslím na členy synodní rady – dále SR), pracují pro církev ve svém volném čase a té práce je skutečně hodně.

Přiznávám, že to není odpověď na systémový problém, ale já ho prostě nedokážu oddělit od pohledu osobního – a od otázky vztahu k církvi. Od otázky, jak církev vnímáme a nakolik ji chceme zachovat. To si uvědomuji, když se kriticky dívám na fungování církve jako instituce.

V době, kdy se všechno velice mění, zůstává systém ve vedení církve stále stejný. T.j. synodní senior a synodní kurátor jsou funkce plnoúvazkové, ostatní členové SR jsou ve funkcích, které musí být vykonávány ve volném čase. Vzhledem k tomu, že agenda se spíš rozšiřuje, je to skutečně problém. Stejně potíže vnímám i na seniorátní úrovni, kde není plnočasová ani funkce seniora a seniorátního kurátora. Uvědomuji si, že se musí řešit situace v ÚCK, ale v hlasech, které volají po „nastolení pořádku“ mi chybí vědomí větší hloubky problému. A to skutečně popisují jako člověk, který není příliš systematický – a přesto není možné to přehlédnout.

Řešení samozřejmě existují. Nepřikláním se ke zkratkovité představě, že přece synodní radu (tedy přesněji ústřední církevní kancelář) nepotřebujeme. S touto myšlenkou jsem koketoval, ale když si procházím konkrétní oddělení v ÚCK, zjišťuji, že mají svoje opodstatnění, a že servis ÚCK sborům je nutný. Samozřejmě, že je zapotřebí jasně určit odpovědnosti a pravidla, ale to je něco jiného. Další řešení, která vycházejí z přijetí skutečnosti, že model církve tak, jak je nastaven, je dobrý, nesou ale nároky. A to na všechny složky církve. Lekám se právě toho, že ty kritické hlasy (které mají v mnohém pravdu), ukazují pouze do Jungmannovy ulice a neuvědomují si nutnost stejně kritického pohledu do všech vrstev církve. Protože změna k lepšímu bude, podle mě, stát peníze. A to, co slyším kolem sebe (a to žijeme v Praze), je pravidelné volání sborů po snížení finančních odvodů do seniorátu i do ústředí církve.

Zdá se mi to vše propojené. Sbory volají, protože samy peníze nemají. Ta základní myšlenka tedy podle mě je, jestli my všichni budeme vnímat církev (i v její institučnosti) jako něco, co patří k Božímu dílu. Pak to ale znamená projevít toto vědomí v obětavosti – včetně finanční. Pak se bude moci profesiona-

lizovat práce tam, kde je toho zapotřebí. V synodní radě i v seniorátních výbo-
rech. Pak se bude moci ohodnotit jiným způsobem práce v ÚCK.

Ale to vše mě vrací znovu na začátek – ke vztahu k církvi. Právě tady vidím
zcela základní problém. Jak vlastně vnímám církev. A to je otázka víry. Za-
končím svoji úvahu modlitbou, kterou byl ukončen cyklus o církvi (na jiném
místě SD), který jsme přetiskovali do našeho sborového dopisu.

*Když myslím na církev, chtěl bych ji mít takovou, jaká není: přitažlivou, anga-
žovanou, pádnou, bojující, bez pochyby také rozmanitou a obecnou, tajnou
i dobře patrnou, bohatou a sytící, chudou a věrohodnou, překvapivou i stálou.
Zkrátka, můj Bože, přál bych si, aby tvá církev, která je i naší, mně dávala
všechno to, co já jí nedávám.*

*Ty znáš stejně dobře a lépe než já tuto církev, která často sotva dýmá jako
spotřebovaná svíce. Ty ji vidíš jako příliš malou ve své velikosti a příliš velkou
na naši maličkost, církev nedobře milovanou a současně nedostatečně milují-
cí, církev, jejíž věrnost se stává opakovanou a nevěra obvyklou, církev, která se
spokojuje se slovy a která zatemňuje život neužitečnými dobrými pocity a od-
strašujícími obviněními.*

*A tak učiň, můj Bože, abych přestal kárat církev ve snaze v ní nepracovat.
Učiň, ať přestanu pošilhávat po jejích nedostacích klíčovou dírkou, abych ne-
musel sám vstoupit do jejích dveří. Učiň, ať opustím lavici diváků a posměva-
čů a posadím se na lavici pracovníků a zpěváků chval. Neboť jenom tak se mo-
hu zastavit a pohlédnout na tvou církev, která je církví naší a jen tak v ní mohu
žít s ostatními. Amen*

Jiří Ort

Staršovstvo FS Praha Vršovice 12. 2. 2009 nejdůležitější body zápisu

Staršovstvo sboru na svém pravidelném jednání projednalo běžný provoz – in-
formace o práci dětí, mládeže, třícátníků, seniorů a dalších aktivit sboru. Tyto
aktiviny běží pravidelně a o mimořádných akcích či mimořádných hostech je
sbor informován ve sborové dopise.

Staršovstvo schválilo předložený rozpočet v takové podobě, jako je předlo-
žen Sborovému výročnímu shromáždění. Na straně příjmové nejsou očekává-
ny výrazné změny oproti roku 2008, na straně výdajů je třeba počítat s investič-
cí do nových koberců, úprav tepelného zařízení a především nutných oprav

bytu v Srbské. Zároveň staršovstvo rozhodlo o prodloužení nájemní smlouvy na byt v Srbské o jeden rok a zároveň zvýšení nájemného o 10%.

Z bodu různé je třeba zmínit především plánovaný sborový den na 15. 3. a sborové výroční shromáždění na 8. 3.

S radostí také staršovstvo přijalo zprávu o tom, že rodina Fojtů podala přihlášku ke členství v našem sboru.

Miki Erdinger

Osmitisíčky v podzemí

Nevím, jestli s nárůstem počtu tuzemských cestovatelů amatérských nevymírá profese cestovatelů profesionálních, ale ještě před nedávnem bylo možné zajít na nějakou tu show, kde světoběžník promítá fotografie ze své cesty a vypráví. Dá se říci, že stejným způsobem se zhostil Tomáš Jelínek programu podvečera, který proběhl 12. února v rámci setkání seniorů. Tématem byla cesta manželů Jelínkových do Nepálu a Tibetu, což je destinace velmi zajímavá, a taky – troufnu si tvrdit – dostatečně vzdálená na to, abychom mohli najisto počítat, že se tam brzy taky mrkneme. Nabídnutá forma programu tak byla výbornou možností, jak aspoň z dálky nahlédnout do vzdálených končin světa, jejich života, kultury, pamětihodností. Nevím, jaká je obvykle sestava účastníků setkání seniorů, ale řekl bych, že naše skupinka 12. února byla asi trochu atypická, že přišla i řada „neseniorů“, kteří si to nahlížení z dálky nechtěli nechat ujít.

Čekaly nás zajímavé fotografie i dobře připravené průvodní slovo Tomáše Jelínka, a to přesto, že času na přípravu zřejmě moc nebylo. (Původně se mělo uskutečnit setkání se synodní kurátorkou Mahulenou Čejkovou, která se omluvila.) Neslyšeli jsme jen pouhé komentáře k jednotlivým fotografiím nebo k bezprostředně souvisejícím zážitkům, ale i obsáhlé informace týkající se zeměpisu, politické situace, náboženství, životních podmínek atp. v Nepálu i Tibetu. Kombinace vyprávění, na které je možno reagovat otázkou, a fotografií je výborná: není to ani cestopis z televize, ani pár povrchních vět s kamarádem o jeho dovolené. Určitě mohu jmenovat záběry, na které asi hned tak nezapomenou: hinduistické i buddhistické svatyně, pohřby na břehu řeky (či kanálu) v Káthmandú, nekonečné planiny Tibetu, který z určitého úhlu pohledu vypadá jako obrovské rozpadající se pískoviště. Úplně největším dojmem na mě určitě působily záběry Mount Everestu a dalších osmitisícových velikánů pořizené během vyhlídkového letu, a tedy úplně jiné, než jak je člověk zná ze všech kalendářů i tlustých obrazových publikací.

Díky tedy, Tome, za všechny přítomné za velmi pěkný podvečer. A díky Bohu, že jsme se mohli sejít a být spolu.

Tomáš Hrubý

Setkání v Bělči

Letos už podruhé Oddělení výchovy Ústřední církevní kanceláře zorganizovalo setkání vedoucích letních celocírkevních akcí, které se konají v táboře v Bělči nad Orlicí. Napočítala jsem, že takových akcí se během prázdnin bude konat rovných 20. Jsou to tábory pro děti – jednoho z nich se pravidelně účastní i děti z ukrajinské Bohemky, rekreace pro rodiny, rekreace pro rodiny s dětmi s postižením, pobyt pro seniory a letos také akce při které pod vedením odborníků bude mládež stavět prolézačky pro děti.

Ač většina z nás vedoucích jsou staří mazáci, vedeme některé z bělečských pobytů po několikáté, možnost setkání všech vedoucích jsme rádi uvítali. Oddělení výchovy připravilo zajímavý program. V pátek večer jsme se „zahřívali“, tedy ladili na téma bělečských pobytů tak, že jsme každý vymysleli slova, která letní pobyty asociují. Jejich první písmena byla všechna písmena slova celocírkevnost. Slova, která jsme vymysleli, připomínala témata vážná i veselá a tato část programu rozhodně splnila svůj účel.

Hostem – nehostem, protože také dlouholetým vedoucím rekreací pro rodiny s dětmi s postižením, byl Bob Baštecký. Vyprávěl nám, jak myšlenka i realita pobytů vznikala. Znovu jsme si uvědomili, jaký význam tyto pobyty mají. A pozor, vznikly už v roce 1988 tehdy ve středisku v Chotěboři. Jsou ojedinělé nejen dobou trvání, ale i organizací. Oddělení výchovy samo zajistí a proškolí asistenty pro děti, rodičům i dětem se věnuje tým profesionálů ve složení farář, psycholog, rehabilitační pracovník a programový vedoucí. Tyto pobyty jsou vyhledávané zdaleka ne jen členy ČCE, velmi často jsou prezentovány i v médiích.

Páteční večer vyvrcholil poněkud neplánovaně, ale celkem očekávaně rozhovorem o zpronevěře církevních peněz a dalších celocírkevních tématech. Povídání se zúčastnili faráři, laici i zaměstnanci ústřední církevní kanceláře, rodinní příslušníci členů synodní rady, takže mělo velkou dynamiku, zpočátku bylo velmi emocionální, postupně racionálnější, místy velmi zajímavé a poslední vytrvalci včetně mě se odebrali ke spánku o půl třetí.

Po rušném a místy skeptickém dlouhém večeru byl pohlazením dopolední program, ve kterém jsme měli možnost sdílet svoje zkušenosti s vytvářením programu, ale i s řešením případných konfliktních situací. Ukázalo se, jak je pro nás atmosféra táborů důležitá, jak nás baví se na ní spolupodílet a sdílet si i svoje konkrétní nápady. Takže na našem běhu se letos určitě budou konat „traktory“, dřevo na oheň budou děti z lesa tahat přivázané na kola.

Po dobrém obědě, za který patří stejně jako za ostatní jídla dík místnímu kuchaři Alešovi, jsme se postupně rozjeli domů. Natěšení na léto, prázdniny a Běleč. Oddělení výchovy za přípravu setkání srdečně děkujeme.

Marie Ortová

Program na březen a duben 2009

12.3.2009	čtvrtek	14.00	setkání seniorů	Mahulena Čejková: Historie vzniku ČCE
15.3.2009	neděle	9.30	bohoslužby s VP	káže Jiří Ort
17.3.2009	úterý	18.00	sborové odpoledne	Alena Sweet Insetta: Situace v Ugandě
19.3.2009	čtvrtek	20.00	filmový klub	"Všichni dobří rodáci" rež. Vojtěch Jasný
22.3.2009	neděle	9.30	bohoslužby	doc. Jindřich Halama: Globalizace
28.3.2009	sobota		brigáda ve sboru	káže Jiří Ort
29.3.2009	neděle	9.30	bohoslužby mládeže	připravuje mládež
2.4.2009	čtvrtek	20.00	pravidelná schůze staršovstva	
5.4.2009	Květná neděle	9.30	bohoslužby	káže Jiří Ort
6.4.2009	nondělí	19.30	bíhlická hodina mro	u Kutů - Olešská 2287/9a.

6.4.2009	nedele pondělí	19.30	biblická hodina pro třicátníky	u Kutů - Olešská 2287/9a, Praha 10
9.4.2009	Zelený čtvrtek	18.00	bohoslužby s VP	káže Jiří Ort
10.4.2009	Velký pátek	19.00	bohoslužby s VP	káže Jiří Ort
12.4.2009	Boží hod velikonoční	9.30	bohoslužby s VP	káže Jiří Ort

Pravidelná setkání

úterý	18.00	schůzky mládeže
středa	9.30	maminky s dětmi
čtvrtek	17.30	biblické hodiny
1. pondělí v měsíci	19.30	biblická hodina pro starší mládež a třicátníky
2. čtvrtek v měsíci	14.00	setkání seniorů
3. čtvrtek v měsíci	20.00	setkání třicátníků

Úřední hodiny faráře

středa	18.00-19.00
čtvrtek	9.00-12.00

Zpráva kazatele o životě sboru za r. 2008

Na začátku našeho ohlédnutí za minulým rokem v našem sboru si připomeňme, že právě v minulém roce tragicky zemřela ses. Eva Postříhačová. Zemřela těsně po Velikonocích, které jsme společně intenzivně prožívali. Rozloučili jsme se také s br. Václavem Jelínkem. Jsme vděční našemu Pánu za jejich životy, které provázal svým požehnáním.

V minulém roce jsme byli naplněni radostí při křtech dětí i dospělých. Z dětí byli pokřtěni Štěpán Bezděk, Hedvika Starobová a Matouš Vokatý, z dospělých bratr Daniel Žůrek.

Do našeho sboru v minulém roce vstoupila rodina Kutových a Anna Trojanová. Jsme rádi, že chtějí sdílet společenství Božího lidu v našem sboru.

Odstěhovalo se několik rodin, které ve sboru zanechaly výraznou stopu. Především manželé Jana a Tomáš Růžičkovi, kteří dostali byt ve sboru Žižkov II, a tak se tam stali také členy. Manželé Hana a Valér Seho začali chodit do sboru v Počernicích, kam mají mnohem blíže ze svého bydliště. Odstěhovala se i sestra Monika Motyčková. Rodina Klímova v našem sboru nepobyla dlouho, ale navázala tu velmi silné vztahy. V současné době je v Proseči, kde byl v tamním evangelickém sboru Lukáš zvolen za faráře.

Celé působení bratra Klímy jako vikáře v našem sboru bylo pro nás všechny velkým obohacením a je toho mnoho, za co máme proč děkovat Pánu Bohu.

Olga Klímová přišla s podnětem schůzek maminek. Ukázalo se to být velice

šťastné. Začala se scházet skupina maminek s dětmi a na těchto schůzkách vznikly krásné vztahy a ukázal se i velký zájem o život sboru. Výrazně k celé atmosféře přispěla i společná letní dovolená ve Strážném.

Zmínka o těchto setkáních je jenom ukázkou proměny života našeho sboru. Před rokem jsem na tomto místě mluvil velice naléhavě o střídání generací ve staršovstvu i v celém sboru a potřebě nových ochotných rukou, které by se ujaly práce. Přiznám se, že jsem neočekával, že se objeví tolik ochotných a nadšených lidí. Jsem za to velice vděčný a situaci ve staršovstvu i v celém sboru vnímám jako veliký Boží dar.

Nejde o to, kolik nyní vyjmenuji činností a akcí, které se za minulý rok staly. Nejde ani o to, že by před námi nebyly problémy. Jde o chuť tyto problémy řešit, o celkovou atmosféru ve sboru, která působí radost určitě nejen mě.

Z tohoto úhlu projdu jednotlivá setkání, která se v minulém roce uskutečnila. Schůzky seniorů jsou a byly radostí. Potěšení z toho, že se vidíme, že si můžeme popovídat i objevovat pro nás nové světy – to je něco, co stojí za to zažít. V setkání stření generace, třicátníků, se odráží časová nouze, ve které žijeme. Víím, že by rádi přicházeli i mnozí další, ale prostě to časově nevychází. Snažíme se scházet po rodinách, abychom alespoň trochu vyšli vstříc. Totéž platí o biblických hodinách pro třicátníky – snažíme se najít formu, jak by byla účast na nich možná i pro ro-

diče s malými dětmi. Klasické biblické hodiny jsou navštěvovány výhradně starší generací. Na schůzkách mládeže se schází stabilní skupina až 6 lidí. Je nás málo, další z nejrůznějších důvodů nemohou či nechtějí přicházet. Právě v této věkové skupině se ukazuje shluk různých zájmů, ale i určitá odcizenost vůči této formě setkávání v rámci církve. Není to problém jen našeho sboru. Jsme vděční za aktivity mladých lidí, které se uskutečňují v prostorách našeho sboru. Za práci pěveckého sboru Rainbow Gospel, ale i hudební skupiny Lipless Lincoln and The Sinners. O schůzkách maminek s dětmi jsem již mluvil. Ale ještě chci zmínit o iniciativě, která z této skupiny vzešla – o nedělní škole pro mladší děti. V současné době fungují tedy dvě skupiny nedělní školy. Po tomto modelu už učitelé volali delší dobu.

O vánocích děti znovu připravily vánoční hru. A chci poděkovat všem, kdo se o její uskutečnění zasloužili. Je to velká práce a značné nervy.

Chci se zmínit i o bohoslužbách. Určitě jste si v minulém roce všimli dalších nových tváří mezi varhaníky. I za to jsme velice vděční.

Už jsem zmínil, jak velký význam pro nás mají společné sborové pobyty. Ať už to v loňském roce byl letní sborový pobyt ve Strážném, tak společné zimní pololetní prázdniny také ve Strážném nebo alespoň krátká setkání v Horoušánkách – třicátnická nebo seniorská. Chtěl bych vyjádřit velkou vděčnost manželům Jelínkovým, kteří jsou společným jmenovatelem těchto setkání tím, že nabízejí prostor, kde je

možno setkání uskutečnit. Do společných sborových akcí patří i výlety. V tomto roce jsme jeli do Ochranova a atmosféra Ochranova i celého výletu byla skutečně oslovující.

V souvislosti se zmínkami o atmosféře ve sboru chci připomenout i sborový dopis. Obměnila se redakční rada, výrobu převzal od Ondřeje Rady Tomáš Vokatý. Ondřej i já, na kterých ležela práce s dopisem především, to cítíme jako velkou úlevu a pomoc. Sami určitě vnímáte, kolik nových přispěvatelů a nápadů sborový dopis obsahuje.

To, že se po dlouhých letech (od stavby této modlitebny) začala řešit zcela nevyhovující situace kolem topení, je obrovskou úlevou a jsme za to velmi vděční Patriku Kutovi. V minulém roce proběhla první etapa zateplením kanceláře a další kroky budou následovat.

V minulém roce jsme navštívili (část rodiny Ortovy) partnerský sbor v Bielefeldu. Bylo to milé setkání a ukázalo se, že bielefeldští o kontakt stojí. Druhou stránkou je, že o něj stojí spíše starší generace sboru. Zatím se ale smíme těšit na další setkání.

Znovu opakuji, vím, že jsme nedostavěli, že máme před sebou ještě mnoho práce, že my sami jsme chybující, ale hluboce věřím, že i pro nás všechny, kteří chtějí patřit do této částky Božího lidu, platí apoštolovo povzbuzení: „Sám pak náš Pán Ježíš Kristus a Bůh náš Otec, který si nás zamiloval a ze své milosti nám dal věčné potěšení a dobrou naději, nechť povzbudí vaše srdce a dá vám sílu ke každému dobrému činu i slovu.“ *2Tes 2,16-17*

Jiří Ort

O církvi: Poslání – žít církví

Došli jsme ke konci našeho výkladu a tak si připomeneme, co jsme objevili.

Nový zákon k nám promlouvá o církvi skrze tři obrazy – domu, vinice a těla. Mluví o církvi, kde chudoba je bohatstvím, kde malí jsou upřednostňováni a kde zodpovědnost je službou.

Viděli jsme, že se v historii vytvořily tři formy pro život v církvi. Jedna forma soustředěná kolem společenství (katolický model), forma založená na kázání (model luthersko-reformovaný), a forma, která spočívá ve vyznání víry (evangelikální model).

Uvědomili jsme si, že uvnitř církve existují rozpory, které jsou zároveň výzvou, napětí mezi jednotou a rozmanitostí, mezi zástupy a jednotlivými lidmi, mezi obyčejným a zázračným.

Teď, když jsme se zamysleli nad církví co uděláme? Zůstaneme v hledišti, abychom viděli, co se s ní dál stane nebo vstoupíme na jeviště a budeme se podílet na jejím zápase? Čtyři podněty by nás měly motivovat k aktivitě.

- Církev je důsledkem vtělení. Jestliže Bůh mluvil skrze Ježíše Krista, bylo to proto, že nechtěl použít k vyjádření milosrdenství jiné prostředky než naše ubohé lidství.
- Církev, Písmo, bližní a svátosti jsou prostředky, které nám Bůh nabízí proto, abychom ho našli. Není odmítání nebo pohrdání církví jiný způsob jak odmítnat vtělení Ježíše Krista? Je třeba mít stále v paměti to, že Bůh nás nechtěl navštívit jinde než v životě, který začal v jesličkách a skončil na kříži.
- Církev v historii hodně pochybila. Byla často na straně moci a někdy omlouvala neomluvitelné (válku, otroctví, útlak, antisemitismus...). Je stejně chybující a stejně vinna jako lidé, kteří ji tvoří. Zázrak je, že navzdory selhání jsou tu vždy muži a ženy, jejichž oči dohlédnou až za tuto ubohost. Dali se na cestu proto, aby žili evangeliem a jeho spravedlností.
- Psychologie nám připomíná, že člověk se musí přijmout takový, jaký je, a že si musí uvědomit, že není ani hrdina ani světec proto, aby mohl žít a být svobodný. Stejně to platí i pro církev, musíme přijmout její pomíjivost a její bídu proto, abychom do ní mohli vstoupit, v ní pracovat a naučit se ji milovat.
- Pokud je církev chybující, je jí také odpouštěno a žije z milosrdenství, které hlásá. V setkávání, modlitbě, slovu, v nabízené ruce, v kousku chleba jí navštěvuje ten, který řekl: Moje milost Ti stačí a Já jsem s tebou po všechny dny, dokud nepřijde mé království.

Antoine Nouis, *Un catéchisme protestant, kapitola O církvi*

Réveil Publications, Lyon 1997

Bůh – můj bližní

evangelický katechismus v 25 obrazech (Mlýn 2008)

„Tato knížka nabízí 25 témat či obrazů nebo spíše náčrtků, kterými chceme popsat, vyprávět a zdůraznit, co považujeme v křesťanské víře za důležité. A snažíme se to učinit přehledně a srozumitelně.“ str.7

„Odmítáme se smířit s tím, že by se o náboženství či o víře muselo mluvit jazykem nesrozumitelným, starobyklým a dávno překonaným. Chtěli jsme ukázat, že o Bohu, o Kristu, o životě a o smrti, o utrpení i o radosti, zkrátka o všem, co patří ke smyslu lidského života, se dá mluvit normálně, běžným jazykem.“ str.7

Tyto dva citáty jsou výstižným shrnutím toho, o co se pokusila skupina švýcarských protestantských teologů reformované církve v Ženevě. A já osobně mám z tohoto pokusu velikou radost. Autoři projevíli odvahu v nutných zkratkách, které museli použít jak ve volbě oněch 25 okruhů, tak při jejich zpracování. S touto odvahou nás provádí témata a otázkami kolem postavy Ježíše z Nazareta, zásadních témat kříže a vzkříšení, naší opilsti mocí a řetězu zla v životě našem i kolem nás, smyslu církve i Božího působení ve světě.

Pro ilustraci nabízím citát z počátku prvního obrazu nazvaném „Co je opravdu podstatné?“ Obrazu, který vystihuje směr uvažování autorů této knihy.

»Co mám dělat, abych neminul to nedůležitější, abych nepromarnil život? Co je opravdu podstatné?

Je to už dost dávno, co tuto otázku kdosi položil Ježíšovi. Protože to byl Žid a věřící člověk, formuloval ji takto: „Co mám dělat, abych získal život věčný?“ Dnes bychom řekli: „Co mám dělat, aby měl můj život smysl? Ježíš odpověděl: „Abys žil naplno, musíš milovat. Milovat Boha a bližního.“ Jednoduché, ne? Ne tak úplně – namítl ten člověk. A my s ním docela souhlasíme.« str.11

Takže vás zvu k dobrodružství, do kterého se autoři pustili. Dobrodružství, které provází křesťany už od počátku – formulovat nově tu zvláštní skutečnost víry, že za námi Pán Bůh přišel v Ježíši z Nazareta a nabízí v něm život. Dobrodružství, ve kterém nám může být vzorem onen zvláštní, prudký a milující muž – apoštol Pavel.

Takže – dobrou četbu!

Jiří Ort

Sýrové saláty

Po delší době jsem otevřela dvě malé kuchařky, které jsem dostala kdysi k Vánocům od Danka. V jedné z nich jsou recepty na různé saláty. Některé jsem si znovu připomněla, zapomněla jsem totiž, že jsem je kdysi dělala, a že měly úspěch. Takové znovupoznání mám ráda, zvláště když se objeví v období krize, ve které mám pocit, že existují snad jen tři jídla. V té se právě potácím. A našla jsem i recepty nové, které jsem si ještě nezkusila. Jeden z nich mi obzvláště padl do noty. Všechno, co bylo potřeba, jsem měla doma a byly to věci, které bylo potřeba zpracovat. Takže z nouze vznikla dobrá večeře, kterou Jirka s klukama po návratu z mládeže s chutí snědli.

Ráda vám tento recept nabídnou, je to recept na **ovocno zeleninový salát s hermelínem**. Potřebujete do něj 2 hermelíny, 1 pomeranč, 2 jablka, 3 rajčata, citronovou šťávu, 4 lžičky kysané smetany, 1 bílý jogurt a sůl.

Hermelín, oloupaný pomeranč, jablka a rajčata se nakrájí, smetana, s jogurtem, citronovou šťávou a solí se smíchají a nalejí na salát. To je vše. Salát je ohromně svěží.

A ještě jeden recept, který jsem vyzkoušela už před časem a úplně jsem na něj zapoměla. To je salát netypický, **žampionový s nivou**.

Na tento salát potřebujete 500g čerstvých žampionů, 150g nivy, 5 lžic bílého jogurtu, 1 lžička octa, sůl, pepř.

Očištěné žampiony nakrájejte na plátky, dejte na pánev, podlijte vodou, krátce poduste a nechte zchladnout. Pak je přendejte do mísy, osolte a opepřete. Jogurt promíchejte s octem, přidejte nastrouhanou nivu a vmíchejte do salátu. Podávejte s tmavým pečivem.

Přeju vám, aby vám tato jídla také chutnala a těším se, že dostanu nějaké vaše oblíbené recepty, o které se prostřednictvím této rubriky budete chtít podělit s ostatními.

Marie Ortová

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2
www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org

Upozornění: Uveřejněné články nemusí vždy vyjadřovat stanovisko redakce SD

Vydává: Sbor Českobratrské církve evangelické, Praha 10 - Vršovice, Tulská 1
Adresa redakce tamtéž. Tel.: 272 734 010, Sb.mobil: 776 123 320, e-mail: vrsovice@evangnet.cz,
http://vrsovice.evangnet.cz; Č.ú.: Česká spořitelna 280963329/0800, variabilní symbol: 10+osobní číslo
Návrh obálky: Ondřej Rada; Odpovědný redaktor: Ing. Jiří Ort; Náklady na jeden výtisk: 11,50 Kč